

BESTSELLERAUTEUR VAN VALS ALARM
MARELLE BOERSMA

Terug naar Cornwall

een
VERTREK
thriller

DE CRIME COMPAGNIE

De vrijheid omarmt ze als een teruggevonden vriend. Jill hangt lekker achterover in het zadel van haar Harley Davidson en rijdt met een rustig gangetje door het glooiende landschap van Zuid-Engeland. Als ze weer een nieuw dal in duikt, krijgt ze de neiging om keihard 'Jihaa!' te roepen. Het idee dat ze elke afslag kan kiezen die in haar opkomt, geeft haar het gevoel dat ze kan vliegen. Luid zingt ze het ene liedje na het andere en knikt het ritme met haar hoofd.

Wat heerlijk dat ze eindelijk onderweg is en haar vader naar huis kan brengen. Verder wil ze nog niet denken. Er is te veel onduidelijk. Het gewicht van de urn in haar rugzak is prettig. Geen zware last, maar een doel. De vragen die als onrustige bijen om haar heen zoemen, gaat ze de komende tijd een voor een de nek om draaien.

Ha, een pub! Haar maag rommelt. Ze parkeert haar motor onder het uithangbord dat knarsend heen en weer schommelt in de zachte wind. Op het bord prijkt een prachtig witte vogel. BLACK SWAN. Jill schudt lachend haar hoofd en stapt naar binnen. Aan een enorme bar bungelen grote bierpullen die er bijna om smeken gevuld te worden. Ze houdt zich in en bestelt een kop thee bij haar lunch.

Na een vriendelijk knikje naar de waard, schuift ze aan een tafel en zet de rugzak naast zich neer. De open haard verspreidt zo'n heerlijke warmte dat haar leren jack naar de stoelleuning verhuist. De huiselijkheid dringt haar lichaam binnen. Ze stroopt haar mouwen op en streelt over de tattoos die ze nog maar een paar weken geleden zelf heeft gezet. De boom op haar onderarm en verder naar boven de allereerste tattoo die ze bij haar vader had geplaatst.

Nu prijkt die als een kopie op haar eigen lichaam. Om niet te vergeten. Alsof ze ooit zou kunnen.

Jill pakt het stapeltje jeugdfoto's uit haar rugzak. Ze had die thuis wel willen bestuderen, direct nadat ze ze ontdekt had, maar de drang om op zoek te gaan was groter dan de noodzaak om goed voorbereid uit Nederland te vertrekken. Niet haar vaders dood had haar leven op de kop gezet. Het waren de vragen die hij had nagelaten. Vragen die eerder niet bestonden.

Op het moment dat ze de foto's op tafel legt, stapt er een jonge vrouw de pub binnen. Helm in de hand. Donkere blik. De vrouw heeft een sportief lijf, hoge jukbeenderen, Slavisch uiterlijk.

De waard zet de toast met roerei voor Jill neer en loopt direct door naar zijn nieuwe gast.

'A small beer, please.'

Zij wel.

De toast smaakt goed. Jill richt zich ondertussen weer op de foto's. Het is alsof het verleden vorm krijgt. De bovenste foto is licht verkleurd. Toch is de zee blauwer dan ze ooit heeft gezien, zeker met die ruige kliffen op de achtergrond, waar de zee in wit schuim uiteenspat. Het heeft wel wat weg van het schilderij dat altijd in hun woonkamer hing. Ze kon het onmogelijk meenemen, en dat deed haar meer dan ze wilde.

Op de volgende foto staan drie puberjongens, de armen om elkaars schouders geslagen. Hun vrolijkheid doet de dreigende wolken op de achtergrond in één klap oplossen. Haar vader staat in het midden. Ze herkent zijn dicht bij elkaar staande ogen, waardoor hij altijd leek te loensen. De flaporen heeft ze duidelijk van hem.

In haar jonge jeugd verborg ze die onder lange plukken haar. Ze heeft ze zelfs een tijdje elke avond met plakband tegen haar hoofd geplakt, maar het werkte niet. Elke keer als haar klasgenootjes haar uitlachten, wenste ze dat ze meer van haar moeder had geerfd. Pas veel later kreeg ze er genoeg van om zich te verstoppen. Ze ging naar de kapper en liet zich een kort kapsel aanmeten. Dat

was ook de tijd dat ze begon te tekenen en haar eerste ontwerpen maakte voor de tattooshop.

Als ze de volgende foto pakt, hoort ze ineens: 'Hi, is deze plek vrij?'

De motorrijdster staat naast haar.

Jill trekt haar rugzak naar zich toe en maakt een uitnodigend gebaar.

'Noor.' Ze laat zich op de stoel zakken.

'Ik ben Jill. Jij komt dus ook uit Nederland.'

'Niet oorspronkelijk.'

Jill schiet in de lach. 'Ik ook niet.'

'Ik ben geboren in Bosnië.' Noor legt haar helm naast Jills rugzak.

Goed ingeschat. 'Cornwall.' Jill verbaast zichzelf over haar antwoord.

'Op familiebezoek?'

'Zoiets.' Haar blik schiet naar de foto waarop twee vrouwen stijf naast elkaar staan voor een uit ruwe keien opgetrokken huis.

'Is dat je familie?' Noor kijkt afwisselend van de foto naar haar en weer terug.

'Lijkt dat zo?' Jill durft niet te ademen. Ze herkende haar moeder direct, maar de andere vrouw lijkt zoveel op haar dat het gewoon eng is. Ze heeft verder toch geen familie?

Noor bestudeert de foto uitgebreid. Haar donkere ogen glijden regelmatig in haar richting. 'Je lijkt op allebei. Is een van hen je moeder?'

Haar stem is ineens verdwenen en dus knikt ze gelaten.

'Dat dacht ik al. Ga je bij haar op bezoek?'

'Ze is overleden. 's Morgens weggegaan en nooit meer teruggekomen. Ik was vijf.'

Noor knikt alleen maar alsof ze begrijpt dat zoiets kan.

'Dus nu ben je onderweg naar Penzance?'

Jill schuift het bord met de lauwe resten ei van zich af. 'Yep.' Dat plaatsnaambord op de achtergrond heeft Noor snel ontdekt. 'En jij?'

‘Ik ben hier voor een biologencongres, maar ga eerst wandelen in Bodmin Moor.’

Jill kijkt verrast op en ontmoet een zachte blik. ‘Wat tof,’ zegt ze. ‘Je bent dus ook onderweg naar Cornwall.’

‘Wat zoek je in Penzance?’ Noor vraagt onbevangen door.

Jill pakt de foto op en bekijkt de twee vrouwen nog een keer. Ze rilt. Hoe kan het dat die tweede vrouw zo eng veel op haar moeder lijkt? ‘Ik zoek antwoorden voor mijn vader.’

‘Ik snap het,’ zegt Noor. ‘Dat doet familie met je. Je blijft altijd op zoek.’

Jill knikt langzaam. Waarom heeft het zo lang geduurd voordat zij dit zelf ontdekte? Familie. Het woord heeft nooit betekenis gehad. Ze had geen familie; ze had zelfs geen moeder meer. Daarom is ze nooit op zoek gegaan, omdat er niets te zoeken was. Tot nu.

‘Woont je vader daar?’ Noors wijsvinger rust op het bordje Penzance.

Jill kijkt op. Ze schudt haar hoofd en slikt.

‘Komt je vader daar vandaan?’

De vraag legt een heel parcours af door haar brein, voordat ze uiteindelijk weet dat er geen antwoord is. Ze schraapt haar keel. ‘Om heel eerlijk te zijn: Dat is exact de reden dat ik hier ben. Ik heb namelijk geen idee meer wie mijn vader was.’

EEN PAAR DAGEN EERDER

Jill heeft haar vader tussen de twee yucca's op de vensterbank gezet. Een plek met uitzicht op hun tuin in de rustige woonwijk in Nijmegen. De zwarte urn glanst in het ochtendlicht. Hij is simpel van vorm, maar heeft toch een krachtige uitstraling. Dat past bij haar vader. Zijn dood laat een gat achter waarin zelfs de leegte verdwijnt.

Net als andere ochtenden is ze vroeg wakker. Vandaag wil ze alle financiën afronden. Ze sopt een zakje English Breakfast Tea in het kokende water. De geur die loskomt, brengt haar terug naar al die keren dat ze met haar vader samen zat te ontbijten. 'Een wolkje melk, darling?' vroeg hij steevast. En natuurlijk antwoordde ze dan met een nuffig knikje, waarna ze samen in lachen uitbarstten.

Met een glimlach om haar lippen neemt ze haar kopje mee naar de computer in de woonkamer.

Wat een puinhoop heeft haar vader van de administratie gemaakt. Volgens de notaris waren er geen grote schulden, maar er doken wel steeds meer facturen op die allang betaald hadden moeten worden. De vaste afschrijvingen heeft ze zonder aarzelen direct geblokkeerd. Eerst overzicht, dan uitdelen. Gelukkig vond ze nog een leuk bedrag op een spaarrekening, als een cadeautje uit de hemel.

Ze strijkt over de kleine tattoo van een half hart op haar pols. De eerste die ze bij zichzelf gezet had. Ter herinnering aan haar moeder die veel te vroeg was overleden. Ze was nog maar vijf jaar toen haar moeder bij een ongeluk omkwam en ineens uit haar leven verdween. Vanaf dat moment veranderde de wereld. Iedereen meed haar ineens, alsof ze een vreselijke ziekte onder de leden

had. Had ze voor die tijd wel vriendinnetjes gehad? Alleen haar vader behield zijn goede humeur. Of was dat verbeelding, had ze haar eigen waarheid gecreëerd? Ze kan zich de begrafenis niet eens herinneren. Was ze daar eigenlijk wel bij geweest?

De bel gaat. Fuck! Niet weer die irritante huurbaas! Ze herkent zijn gestalte al door het glas.

‘Het is tijd, juffie.’ De man zet zijn neus in de wind. ‘Ik neem aan dat u het geld geregeld heeft?’

‘Zeker.’ Jill pakt de envelop die ze in het laatje in de hal heeft gelegd, zodat ze niet in de verleiding zou komen om het geld voor boodschappen te gebruiken.

Met een voldane glimlach begint hij direct het geld te tellen. ‘En de rest?’ De koude wind duwt zijn woorden naar haar toe.

‘Dat komt volgende week.’ Ze wil de voordeur dichtduwen, maar een groene sportschoen is haar voor.

‘Hoezo volgende week?’ Hij stopt het geld weg in de binnenzak van zijn jasje. Zijn grijze muts zit zo ver over zijn hoofd getrokken dat ze zijn ogen bijna niet kan zien. ‘U moet nu betalen. U wilt toch niet dat ik u uit huis laat zetten?’

Wat een klootzak. Dat haar vader al die jaren aan zo’n vent heeft betaald.

Op straat springen de straatlantaarns uit. De man tekent scherp af tegen de grauwe ochtendschemer. Ze rilt. De kou glipt zelfs in april nog het huis binnen. Ze wil dat gezicht gewoon niet meer zien. Ze snelt naar de woonkamer en grist de stapel bankbiljetten van het bureau.

‘Zo mag ik het graag zien.’ Een scheve glimlach trekt over zijn gezicht.

Tergend langzaam telt Jill het geld uit op de uitgestoken hand. ‘Zo, zeventhonderd.’

‘Merci, dame.’

En nu weg, denkt ze. Maar daarin heeft ze zich vergist.

De man stopt het geld weg en duwt nu zijn muts iets omhoog. ‘Je hebt twee weken.’

‘Twee weken waarvoor? Ik heb u net betaald.’

‘Dat was de achterstand van uw vader. De volgende huurder wil er het liefst gisteren in.’

De woorden brengen een storm aan gedachten op gang. Wat zegt hij? Ze slikt moeizaam. ‘Volgende huurder? Maar ik woon hier.’

Met een voldane glimlach kijkt de man op het papier. ‘Volgens mijn informatie woont meneer Bob Skiefs hier.’

‘Skewes,’ verbetert Jill hem automatisch. ‘Ik heb u toch gezegd dat mijn vader overleden is.’

‘Ja, klopt.’

Jill schudt haar hoofd om zoveel onbegrip. ‘En ik ben zijn dochter en woon bij hem in huis.’ Ze heeft er ineens schoon genoeg van. ‘En nu weg. De huur van de volgende maand verschijnt wel op uw rekening, net als al die andere maanden. Goedemorgen.’ Ze zet haar hak op zijn tenen en duwt hem zo hard naar beneden dat hij nog net kans krijgt om zijn schoen weg te trekken.

‘Zeg juffie, wil je aangeklaagd worden voor mishandeling?’

‘Volgens mij zijn we uitgepraat.’ Ze schuift haar mouwen omhoog waardoor een aantal tatoeages zichtbaar wordt. Het wil wel eens helpen om haar zin te krijgen.

‘Je moet eruit, dame! Geen contract, dus geen huis.’ Hij articuleert nu op een overdreven manier.

Jill staart hem onbewogen aan. ‘Geen huis?’

‘Klopt. Het is heel simpel.’ Hij brengt zijn hoofd vlak voor het hare en knijpt zijn ogen tot smalle spleetjes. ‘Jij staat niet op het contract, dus je mag blij wezen dat ik je een paar weken met rust heb gelaten.’

Er schieten allerlei scenario’s door Jills hoofd. De deur tegen zijn vuile bakkes gooien is de vriendelijkste optie. Terwijl de man haar met een zelfvoldane grijns blijft aanstaren, tilt ze haar voet op. Ze registreert zijn schrikreactie. Razendsnel stoot ze haar knie omhoog, die met een enorme klap tegen zijn kin komt. Ze heeft nu vrij zicht op de irritante neus die ze met veel plezier een maatje

kleiner maakt. De droge knak volgt zo laat, dat Jill verbaasd is dat zijn lichaam zo traag is.

‘Goedemorgen.’ Ze duwt tegen de deur, die nu ongehinderd dicht kan.

Ze schudt de pijn uit haar rechterhand en loopt terug naar de woonkamer. Wat een onrechtvaardigheid. Eerst haar geld aanpakken en haar dan alsnog op straat zetten!

Geld!

Ze rent terug en trekt de deur open. De man zit nog op de grond. Hij houdt direct zijn arm voor zijn gezicht. Ze rukt zijn jasje open en grist én het geld én de envelop uit zijn binnenzak. ‘Geen contract, geen geld. Zo was het toch?’

‘N-nee,’ stamelt hij.

‘Hier voor de moeite.’ Ze stopt één biljet tussen zijn trillende lippen en geeft hem een fikse duw, waardoor hij achterover tuimelt.

Als ze de deur gesloten heeft, leunt ze tegen de muur van de hal. Wat een... Ze klemt haar kaken op elkaar. Pas als haar hart tot rust is gekomen, loopt ze naar de woonkamer waar ze haar thee in een paar grote slokken naar binnen werkt. Potverdorie. Ze heeft geen huis meer.